

Arrest

nr. 154 116 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE POTTER, die loco advocaat Sylvie MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 25 mei 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 26 mei 2015 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 18 mei 2015 in Italië geregistreerd werd. Op 17 juni 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 22 september 2015 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een *tacit agreement* vast, in toepassing van artikel 22, § 7, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 1 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Irak, vroeg op 26.05.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitskaart van Irak met nummer 00834794, afgegeven op 23.04.2013 en een nationaliteitsbewijs van Irak met nummer 0404443, afgegeven op 25.08.2014 voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst op 18.05.2015 werden geregistreerd in Otranto (Italië).

De betrokkene werd gehoord op 12.06.2015 en verklaarde dat hij op 23.03.2015 van Irak met een vrachtwagen en een boot naar Griekenland reisde. Na een verblijf van 8 à 10 dagen in Griekenland vervolgde de betrokkene zijn weg en kwam in een land of een plaats, waarvan hij de naam niet kent, terecht. Na een verblijf van 3 à 4 dagen zette hij zijn reis verder naar België waar hij naar eigen zeggen op 25.05.2015 aankwam. De betrokkene voegde nog toe dat zijn paspoort in het land, waarvan hij de naam niet weet, werd gestolen.

Op 17.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de verantwoordelijke lidstaat omdat hij in het land, waarvan hij de naam niet zegt te weten, door een islamitische organisatie werd meegenomen naar een bos. Vervolgens werd hij geslagen en werd zijn paspoort afgenomen. Tijdens het verhoor stelde de betrokkene dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij de Belgen gecultiveerd vindt en omdat hij houdt van België.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 09.07.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 en zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat wat Italië betreft niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de opvang voor asielzoekers ontoereikend en slecht is; omdat het volgens hem een "bijna quasi zekerheid" is dat hij in Italië op straat zal belanden; omdat hij in Italië geen toegang zal hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming; Italië over onvoldoende tolken beschikt en nog steeds wordt geconfronteerd met een toestroom van immigranten. De betrokkene stelt verder dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië dezelfde zijn als in Griekenland en verwijst onder meer naar de volgende bronnen : CIR, "Access to Protection : Bridges not Walls", oktober 2014; AIDA, "Asylum Information Database, Country Report - Italy" januari 2015; "Dublin II regulation National Report - European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation", 19.12.2012; AID, "Mind the gap : an NGO perspective on challenges to accessing protection in the common European System", 10.09.2014; het interview van 07.03.2014 met Daniela di Capua, directeur van de Centrale Diensten van het SPRAR-opvangnetwerk; Voice of America, "UN agency urges EU to help to handle tide of refugees" van 11.04.2014, The Guardian, "Europe's migrant influx : we need help but we don't know where from" . Verder verwijst de betrokkene naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten n° 147 792 d.d. 16.06.2015 en n° 167 838 d.d. 29.06.2015) en vestigt hij de aandacht op het feit dat België bij monde van minister van Binnenlandse Zaken Jambon meer vluchtelingen wil opnemen en op het voorstel van de ministers van Buitenlandse Zaken, besproken op de bijeenkomst in Luxemburg van 16.04.2015, van de Europese Unie betreffende onder meer de "hotspots" aan de Europese buitengrenzen.

Betreffende de argumenten van de betrokkene ter ondersteuning van zijn vraag voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we er op te wijzen dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde dat hij vanuit Griekenland terecht kwam in een ander land, waarvan hij stelde de naam niet te weten. Ook na herhaalde confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek hield hij dat vol. In dat hem onbekende land werden zijn vingerafdrukken genomen, werd de betrokkene vervolgens door een islamitische organisatie geslagen en van zijn paspoort beroofd. In het schrijven d.d. 09.07.2015 wordt dan weer gesteld dat de betrokkene, komende vanuit Griekenland, ontdekte dat hij in Italië was aangekomen. Vervolgens ontmoette hij een Marokkaanse burger, die hem aanraadde naar Milaan te gaan. In Milaan ging de betrokkene vervolgens naar een "Moslim organisatie", waar men de betrokkene meldde dat ze hem niet konden helpen. Van slagen toegebracht door leden van die islamitische organisatie is in het schrijven d.d. 09.07.2015 geen sprake. We wijzen op de discrepanties tussen de verklaringen van de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 12.06.2012 en de vermeende feiten, weergegeven in het schrijven d.d. 09.07.2015. Dit doet volgens ons vragen rijzen betreffende de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen.

We merken op dat de betrokkene tijdens het verhoor van 12.06.2015 de kans had om op omstandige wijze feiten en omstandigheden aan te brengen die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling die hem in Italië te beurt zal vallen. We merken op dat de betrokkene tijdens het verhoor enkel de feiten in verband met de islamitische organisatie aanvoerde en geen melding maakte van andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt duidelijk dat hij geen asiel wilde vragen in Italië en meteen wilde door reizen naar België. Het kan ons inzien de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat een persoon, die manifest geen toegang wilde krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang verkreeg. Alleszins zijn we van oordeel dat de betrokkene middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij in Italië op geen enkele wijze toegang kon verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang.

Betreffende het argument dat de situatie van asielzoekers in Italië dezelfde als die in Griekenland wensden we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E. v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een in 1984 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn van mening dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari.

Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Betreffende de opwerping dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capua levert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen. Wat de verwijzing naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft zijn we van oordeel dat niet is aangetoond dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door de betrokkene aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in zijn zaak.

Betreffende de verwijzing naar de aankondiging van minister van Binnenlandse Zaken Jambon en naar het voorstel van de ministers van Buitenlandse Zaken wijzen we er op dat dit voorstellen betreft en nog geen in werking getreden beleid.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

(...)"

1.2. Op 1 oktober 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Gelet op artikel 51/5, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006,

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

het voorwerp is van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 01.10.2015 (bijlage 26quater)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, staatsburger van Irak, vroeg op 26.05.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitskaart van Irak met nummer 00834794, afgegeven op 23.04.2013 en een nationaliteitsbewijs van Irak met nummer 0404443, afgegeven op 25.08.2014. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst op 18.05.2015 werden geregistreerd in Otranto (Italië). Op 17.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene werd gehoord op 12.06.2015 en verklaarde dat hij op 23.03.2015 van Irak met een vrachtwagen en een boot naar Griekenland reisde. Na een verblijf van 8 à 10 dagen in Griekenland vervolgde de betrokkene zijn weg en kwam in een land of een plaats, waarvan hij de naam niet kent, terecht. Ook na herhaalde confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek hield hij vol niet te weten welk land het betrof. Hieruit dient volgens ons te worden besloten dat de betrokkene zich poogt te onttrekken aan de lidstaat, die volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag en dat het weinig waarschijnlijk is dat de betrokkene gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en zich uit eigen beweging zal aanbieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen;

Wordt besloten de betrokkene vast te houden te

REPATRIËRINGSCENTRUM 127bis

Tervuursesteenweg 300

1820 Steenokkerzeel

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Over de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 1 oktober 2015 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 2 oktober 2015 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De tweede bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 (2) en 17 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“5.1.1. Aan de verzoekende partij werd op 01 oktober 2015 (kennisgeving 01 oktober 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats (bijlage 26quater) betekend (stuk 1 en stuk 3)

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22 (7) van de Dublin – III Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat op 18 mei 2015 de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Otranto (Italië) werden geregistreerd;*
- een impliciet akkoord van Italië na het verzoek van overname van 17 juni 2015.*
- Verzoekende partij in eerste instantie valse verklaringen zou hebben afgelegd tijdens zijn verhoor bij Dienst Vreemdelingenzaken op 12 juni 2015;*
- het feit dat de asielprocedure in Italië correct verloopt en er geen enkele aanleiding is om te vrezen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;*
- De aankondiging van minister van Binnenlandse Zaken Jambon en het voorstel van de ministers van Buitenlandse Zaken geen in werking getreden beleid betreffen;*
- er geen feiten zijn die wijzen dat de projecten, die werden opgestart in het kader van de Dublin III Verordening en een tijdelijk karakter hebben, niet zouden worden verlengd;*
- de verzoekende partij in Italië een asielaanvraag kan indienen;*
- het feit dat er betreffende de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers moeilijkheden kunnen voorkomen, doch de Italiaanse regering niet onverschillig blijft voor deze moeilijkheden;*
- het gegeven dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om te kunnen spreken van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU – Handvest. Italië kan niet vergeleken worden met Griekenland.*

De verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar een rapport van UNHCR van juli 2013, een rapport van ECRE en het rapport van AIDA, die up to date is tot januari 2015, een artikel van AIDA dd. 9 september 2014, een rapport van de Raad van Europa dd. 9 juni 2014, een rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe en NOAS van 2011.

De verwerende partij steunt zich op verschillende rapporten, maar dit is zeker geen voldoende informatie, noch is dit de meest recente informatie.

De verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing van de verwerende partij gezien de verzoekende partij in het bezit is van veel recentere informatie dan de gedateerde en niet zeer actuele algemene informatie die de verwerende partij aanhaalt teneinde hun standpunt te onderbouwen (zie hierna).

Nochtans wijst de verzoekende partij er op dat het de plicht is van de verwerende partij een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier. Verder dient de verwerende partij zich in het kader van een Dublin – overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen.

Een partiële lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van de verwerende partij tegenspreekt.

« Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. »

(CCE 22 février 2015, n° 138 950).

“Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s'accorder sur le fait que tout renvoi vers

l'Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d'asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l'article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées – , le temps de l'examen de sa demande d'asile. La circonstance que le HCR n'ait pas déconseillé les transferts vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ne permet pas d'énervier ce constat. »
(stuk 39, CCE 29 juni 2015, n ° 148 685)

De verzoekende partij kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van de verwerende partij in diskrediet brengt. De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

5.1.2. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, wenst de verzoekende partij in casu te benadrukken dat er sprake is van een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU – Handvest.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met alle gegevens aanwezig in het administratief dossier. De verzoekende partij heeft bij zijn aankomst op het Italiaanse grondgebied aan de lijve mogen ondervinden hoe precair de situatie daar is.

De verzoekende partij wenst dan ook in dit kader een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014).

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over een aangepaste opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar objectieve informatie, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Italië, niet op straat zal belanden.

“ 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants

demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partij zet vet)

Ook in de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar algemene beweringen die normaal gesproken, in theorie zouden moeten voordoen wanneer de verzoekende partij op het Italiaans grondgebied zal toekomen. Er wordt louter naar objectieve informatie verwezen waardoor er op geen enkele manier individuele garanties aan de verzoekende partij worden gegeven waaruit hij kan afleiden dat hij effectief opvang zal krijgen in Italië. Er is grote onzekerheid over het feit of hij al dan niet op straat zal belanden.

In dit kader dient gewezen te worden op twee zéér recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij twee Bijlages 26quater, in het kader van Dublinoverdracht aan Italië in uiterst dringende noodzakelijkheid werden geschorst. Namelijk het arrest n° 153 160 van 23 september 2015 en in het arrest n° 153 580 van 29 september 2015 (stuk 41 en 42).

Het arrest van 23 september 2015 gaat over een Congolese vrouw die een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen had. Het Hof heeft deze beslissing geannuleerd, gezien de Italiaanse autoriteiten lang op zich lieten wachten om te antwoorden op de vraag tot overname vanuit België. Ze werd ook gezien als uiterst kwetsbaar aangezien het om een alleenstaande vrouw ging. Er werd door de Italiaanse autoriteiten pas een antwoord geformuleerd op 8 juli 2015, wat naar de mening van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet getuigde van veel wil om de cliënt op te vangen in Italië en daadwerkelijk in opvangmogelijkheden te voorzien (stuk 41).

In het arrest van 29 september 2015 gaf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovendien aan dat de loutere vaststelling dat een verzoeker niet over extra kwetsbaar profiel (une vulnérabilité aggravée)

beschikt, verweerster niet ontslaat van de verplichting een grondig onderzoek te doen naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, zeker in het licht van huidige massale toestroom van asielzoekers in Nederland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt hiermee de correcte redenering die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteerde in haar uitspraak M.S.S tegen België te bevestigen, waarbij het feit dat iemand asielzoeker is hem an sich al deel doet uitmaken van extra kwetsbare groep (stuk 42).

In casu is slechts sprake van een impliciet akkoord op terugname door Italië. Nergens kreeg verzoeker garanties van dit land, dat zijn asielaanvraag er overwogen zou worden en hij er op een menselijke manier opgevangen zou worden, zoals op basis van het arrest Tarakhel t. Zwitserland wordt geëist.

Artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 houdt in dat:

“Wanneer de verantwoordelijke lidstaat door de verzoekende lidstaat daarom wordt verzocht, dient hij onverwijld en schriftelijk te bevestigen dat hij zijn uit de overschrijding van de antwoordtermijn voortvloeiende verantwoordelijkheid erkent. De verantwoordelijke lidstaat dient zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen te nemen om de plaats van aankomst van de asielzoeker vast te stellen en, in voorkomend geval, het uur van aankomst en de wijze van overdracht van de asielzoeker aan de bevoegde autoriteiten met de verzoekende lidstaat overeen te komen.”

Het ontbreken van een antwoord van Italië na het verlopen van de termijn na de vraag tot overname van België impliceert volgens de verwerende partij een erkenning door Italië van haar verantwoordelijkheid. De verwerende partij heeft echter niet overeenkomstig artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 gewacht op een bevestiging van Italië dat ze haar verantwoordelijkheid erkent om toch tot deze verantwoordelijkheid te besluiten.

“En espèce, en l'absence de toute réaction des autorités italiennes avant la prise de la décision attaquée quant à la prise en charge et au traitement de la demande d'asile de la partie requérante, en particulier de sa crainte de devoir se trouver sans logement et sans soutien financier au vu des multiples informations dont elle dispose, il appartient néanmoins à la partie défenderesse d'exclure ce risque, lequel serait constitutif d'une violation de l'article 3 de CEDH.”

Het feit dat de Italiaanse overheid niet op de vraag tot overname reageerde, doet ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de verzoekende partij zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

Hoe en/of waar de vluchtelingen terechtkomen en/of opgevangen worden blijkt niet uit de bestreden beslissing. Op dit vlak heeft de verwerende partij nagelaten voor voldoende garanties te zorgen!

Het louter voortgaan op algemene beweringen vanuit de Italiaanse autoriteiten kan niet als voldoende gezien worden.

Eveneens dient gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij afkomstig is van Irak, een land dat zich op heden ontegensprekelijk in een oorlogssituatie bevindt.

5.1.3. De verzoekende partij wijst er op dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens lidstaten, waaronder dus ook Italië, individuele asielzoekers een reële en voldoende gelegenheid moeten bieden om een asielaanvraag in te dienen.

Een reële en voldoende gelegenheid houdt in dat de toegang tot en de behandeling van de asielprocedure, volgens de rechtspraak van het Europese Hof, moet voldoen aan verschillende punten waar individuele asielzoekers recht op hebben.

Hieronder wordt per punt gesproken wat dit specifiek inhoudt en zal aan de hand van objectieve informatie worden aangetoond dat de asielprocedure in Italië hier absoluut niet aan voldoet.

5.1.3.1. Effectieve toegang tot de asielprocedure

Uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Gebremedhin tegen Frankrijk² en het arrest Sharifi tegen Italië en Griekeland³ blijkt dat een effectieve toegang tot de asielprocedure wordt vereist:

“En outre, la Cour a déjà estimé plus haut, sur le terrain de l'article 4 du Protocole n° 4 que, contrairement aux dires du Gouvernement, dans le port d'Ancône les requérants on été remis sur – le –

champ par les autorités des frontières aux capitaines des ferry – boats et n'ont pas eu accès à un interprète ni à des agents pouvant leur fournir les informations minimales nécessaires à propos du droit d'asile et de la procédure pertinente. Il y a, en l'espèce, un lien évident entre les expulsions collectives dont les requérants ont fait l'objet dans le port d'Ancône et le fait qu'ils ont été concrètement empêchés de demander l'asile ou d'avoir accès à une quelconque autre procédure nationale satisfaisant aux exigences de l'article 13. Dès lors, la Cour estime qu'il y eu également violation de l'article 13, combiné avec l'article 3 de la Convention et l'article 4 du Protocole n° 4. Compte tenu de cette conclusion et eu égard aux circonstances de l'affaire, la Cour estime qu'il n'y a pas lieu d'examiner les griefs des requérants sous l'angle de l'article 13 combiné avec l'article 2 »

(ECHR, Sharifi t. Italy and Greece, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09)

Een effectieve toegang tot de asielprocedure, zoals vereist door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is in Italië niet gegarandeerd. Volgens de bestreden beslissing van de verwerende partij zou dit absoluut geen probleem zijn en zou de verzoekende partij een asielaanvraag kunnen indienen. Echter blijkt in de bestreden beslissing nergens of de verwerende partij hier wel effectieve garanties voor heeft.

Doch, een louter impliciet akkoord zonder effectieve garanties biedt aan de verzoekende partij geen voldoende waarborgen. Zo is toegelaten worden, niet gelijk aan een effectieve mogelijkheid tot het doorlopen van een asielprocedure.

Gelet op de voorhanden zijnde objectieve informatie kunnen er ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de verzoekende partij zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

“The Procedures Directive not only regulates the procedures for examining claims but also makes clear that asylum seekers must be given appropriate information so as to enable them to make those claims. Article 6 of the Procedures Directive regulates access to the procedure, providing details as to whom and under what circumstances an application may be made. In particular, Article 6 (1) requires States to register an application within three working days or, within six working days, when an application is submitted to authorities other than those responsible for its registration.

Directive 2013/32/EU (Recast Procedures Directive) In the recast Procedures Directive, Article 6 distinguishes between making an application, registering an application and lodging an application.⁸³ Article 6 (1) specifies that when an application is ‘made’ to the competent authority it shall be ‘registered’ within three working days. Article 6 (2) obliges States to ensure that individuals have an effective opportunity to lodge an application as soon as possible and a failure to ‘lodge’ an application may be treated as an implicit withdrawal. Article 6 (2) and (3) of the recast Directive states that Member States may require that an application for asylum be lodged, in person and/or at a designated place.

Problems have arisen in some jurisdictions where those in need of international protection were unable to make their claims, the recast addresses this. Article 6 (1) provides that Member States shall ensure that other authorities which are likely to receive applications for international protection such as the police, border guards, immigration authorities and personnel of detention facilities have the relevant information and training to inform applicants as to where and how applications for international protection may be lodged.”

(stuk 4: ECRE, “The application of the EU Charter of Fundamental Rights to asylum procedural law”, dd. Oktober 2014, p. 41-42, te consulteren op <http://www.ecre.org/component/downloads/downloads/937.html>, verzoekende partij zet vet)

De verzoekende partij wenst ook op te wijzen op het feit dat de “goodwill” van de personen waarmee een asielzoeker bij zijn binnenkomst in het land geconfronteerd wordt, doorslaggevend kan zijn bij het al dan niet toegang krijgen tot de asielprocedure.

“In Italy and Portugal as explained by police authorities, when there are elements that lead authorities to believe that migrants may be in need of international protection they are immediately admitted to the asylum procedures. In reality, the admission to the asylum procedure much depends on the personal skills, attitude and discretionary power of police officers who conduct such interviews. No guidelines to police authorities have been issued clarifying the content of the first interview with migrants and on interview techniques to be used in particular with vulnerable persons like unaccompanied minors, victims of torture, victims of trafficking and disabled.”

(stuk 5: CIR, “Access to Protection: Bridges not Walls”, dd. oktober 2014, p. 159, te consulteren op http://www.cir-onlus.org/images/pdf/ACCESS%20TO%20PROTECION-%20BRIDGES%20NOT%20WALLS_REPORT.pdf, verzoekende partij zet vet)

Een effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië wordt voor de verzoekende partij op heden dus duidelijk niet gegarandeerd.

5.1.3.2. Effectieve toegang tot betrouwbare informatie

In het arrest Ahmadpour tegen Turkije vereist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat individuele asielzoekers een effectieve toegang moeten hebben tot betrouwbare informatie aangaande hun asielprocedure⁴.

Ook dit laat in Italië op verschillende vlakken aan de nodige wensen over. Zo zijn er tal van problemen in het kader van voorzien van informatie aan de asielzoekers:

“The leaflets, both those illustrating the different phases of the asylum procedure and those concerning the reception conditions, are drafted in 10 languages. However, the practice of distribution of these brochures by police authorities is actually quite rare. Moreover, although the Italian legislation does not explicitly state that the information must be provided also orally, in practice it happens but not in a systematic manner and at the discretion of police authorities. Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the number of asylum requests as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.

(...)

The legislation specifies that these leaflets must be elaborated in a language understandable by the asylum seeker or, if this is unfeasible, in English, French, Spanish, Arabic, according to the preference of the person concerned. However, in practice, these leaflets have been drafted by the Ministry of Interior in 10 languages.

In addition, under the law, police authorities should provide, within maximum 15 days from the presentation of the asylum request, information related to the reception conditions of the asylum seekers and hand over information leaflets.

The practice of distribution of the mentioned brochures concerning both the asylum procedure and reception conditions is actually quite rare. In practice, information is not systematically provided, mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the amount of asylum requests and due to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.”

(stuk 6: AIDA, “Asylum Information Database, Country Report, Italy”, dd. januari 2015, p. 18, 36-37, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoekende partij zet vet)

Uit deze informatie blijkt dat er weldegelijk theoretische grondslagen bestaan voor het aanbieden van informatie maar deze theorie wordt niet naar de praktijk omgezet. De brochures worden én niet uitgedeeld én worden slechts in 10 verschillende talen voorzien ... De kans dat een asielzoeker een brochure in handen krijgt is dus miniem maar de kans dat hij de informatie op de brochure dan ook nog eens begrijpt, is vrijwel onbestaande.

Ook in het kader van de Dublin – III Verordening en zijn procedures moeten de Italiaanse autoriteiten inlichtingen aan de asielzoekers die binnen dergelijke procedures vallen informatie verspreiden maar ook hier treden falingen in het systeem op.

“With the entry into force of the Dublin III Regulation, reception centres for unaccompanied children and children’s homes have been provided by Italian authorities with a new version of the asylum application form which includes new questions. However, information on the applicant’s situation is collected in a superficial way and does not include all the relevant aspects. With regard to the information on the Dublin procedure, a new model has introduced all the amendments adopted through the Dublin III Regulation. However, on the basis of the information acquired by CIR93, at present both the common leaflet as well as the specific brochure for unaccompanied children drawn up by the European Commission, as prescribed by Article 4(3) of the Dublin III Regulation, have not yet been distributed.”

(stuk 7: AIDA, “Asylum Information Database, Country Report, Italy”, dd. januari 2015, p. 37, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoekende partij zet vet)

Asielzoekers worden zomaar op straat gezet zonder te weten hoe of wat. Italië kan niet aan haar internationale verplichtingen op dit vlak voldoen.

5.1.3.3. Bijstand van een advocaat en tolk

Opdat er sprake kan zijn van een “reële en voldoende” asielpprocedure volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het vereist dat een asielzoeker kan rekenen op de bijstand van een advocaat én een tolk⁵.

Ook dit is een groot probleem in Italië, zowel op het vlak van de juridische bijstand als op het vlak van de aanwezigheid van een tolk. Heel veel hangt af van waar de asielzoeker zich bevindt en wederom, de goodwill van de personen waarmee zij geconfronteerd worden. Wederom is in theorie alles mooi voorgesteld maar doet de praktijk iets geheel anders uitschijnen.

“According to the legislation, asylum seekers may benefit from legal assistance and representation during the first instance of the regular and prioritised procedure at their own expenses. In practice, asylum applicants are usually supported before and sometimes during the personal interview by legal advisors or lawyers financed by NGOs or specialised assisting bodies where they work. Legal assistance provided by NGOs depends mainly on the availability of funds deriving from projects and public or private funding. A distinction should be made between national public funds and those who are allocated by private foundations and associations. In particular, the main source of economic funds provided by Italian institutions is the National Fund for Asylum policies and services, financed by the Ministry of Interior. This fund allowed, inter alia, local entities (municipalities, provinces) to benefit and therefore to allocate through specific projects economic resources to NGOs in order to offer legal counselling services inside CARA-Accommodation Centres for Asylum Seekers in addition to the legal services provided by the CARA management body. Since 2014 legal services inside CARA are exclusively provided by the CARA management body. With regard to reception facilities belonging to the SPRAR system, each project provides legal assistance for asylum seekers hosted in the centres.

National funds are also allocated for providing information and legal counselling at official land, air, sea border points and where migrants arrive by boat. In addition, some funds for financing legal counselling may also derive from European projects/programmes or private foundations. However, it should be underlined that funds are not sufficient.

(...)

Nevertheless, the vast majority of asylum applicants go through the personal interview without the assistance of a lawyer since they cannot afford a lawyer and specialised NGOs have limited capacity due to lack of funds.

Asylum seekers that may benefit from a legal assistance or a legal advice before or during the personal interview, especially those who have suffered torture and extreme violence, may have more chances to be granted by the competent Territorial Commission the status of international protection they effectively deserve, accordingly reducing the resort to appeal against a first instance decision. In this context it is important to emphasise that the Procedure Decree foresees the possibility for asylum seekers in a vulnerable condition to be assisted by supporting personnel during the personal interview even though the legal provision does not specify which kind of personnel. During the personal interview the applicant may be accompanied by social workers, medical doctors and/or psychologists.

With regard to the appeal phase, free legal aid (the so-called “gratuito patrocinio”), funded by the State is provided by law. Nevertheless, the Presidential Decree 115/200251 concerning the judicial expenses sets out an important restriction to the enjoyment of this right: only those applicants who may prove to have a yearly taxable income lower than 11,369.24 euros may benefit from the free legal aid. The law specifies that in case of income acquired abroad, the foreigner needs a certification issued by the consular authorities of their country of origin. However, the law prescribes that if the person is unable to obtain this documentation, they may alternatively provide a self-declaration of income. (...) In this respect, a complaint recently presented to the Civil Court of Rome led to a successful result, since the Tribunal finally removed the obstacles to the concrete access to free legal aid also to asylum seekers in the province of Rome, establishing the principle that the asylum seeker cannot be forced to address his/her diplomatic or consular authority to demand certifications. In addition, access to free legal assistance is also subject to a merits test by the competent Bar Council (“Consiglio dell'ordine degli avvocati”) which assesses whether the asylum seeker's motivations for appealing are not manifestly unfounded. Moreover, it may happen that the applicant is initially granted free legal aid by a Bar Council but, as prescribed by law, the tribunal may revoke the decision if it considers that the admission requirements assessed by the Bar Council are not fulfilled.

Applicants that live in big cities have more chances to be assisted by specialised NGOs or legal advisors compared to those living in remote areas where it is more difficult to find qualified lawyers specialised in asylum law. As already specified, in the Italian legal system the assistance of a lawyer is needed more in the appeal phase. On the basis of CIR experience, qualified lawyers are available to assist asylum seekers in lodging an appeal against the negative decision issued by the determining authorities. Concretely the problem of lawyers in taking on the case is the uncertainty to obtain free legal aid by the

State, as well as the delay in receiving State reimbursement, i.e. the small amount of money foreseen for each case. In some cases, lawyers evaluate the individual case on the merits, thereby deciding on whether to appeal the case or not.”

(stuk 8: AIDA, “Asylum Information Database, Country Report, Italy”, dd. januari 2015, p. 24-25, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoekende partij zet vet)

“As already amply illustrated in the previous chapter related to the right to information, in Italy legal counselling is generally provided by law through “information portals” at crossing border points, even though the quality of the legal support may differ on the basis of the available financial resources allocated by each Prefecture and consequently by the management body. Access to legal counselling much depends in practice on the attitude and discretionary power of single border guard in allowing the legal advisor or the representative of specialised organisation to meet the migrant concerned.”

(stuk 9: CIR, “Access to Protection: Bridges not Walls”, dd. oktober 2014, p. 159, te consulteren op http://www.cir-onlus.org/images/pdf/ACCESS%20TO%20PROTECION-%20BRIDGES%20NOT%20WALLS_REPORT.pdf, verzoekende partij zet vet)

Met betrekking tot het voorhanden zijn van juridische bijstand is het duidelijk dat er heel wat onzekerheid bestaat. Zoals reeds aangehaald, hangt er veel af van de plaats waar de verzoekende partij zal terechtkomen. Nu het akkoord met Italië echter op een, in eerste instantie, impliciet akkoord gesteund is, bestaat er op dit vlak een zeer grote onzekerheid voor de verzoekende partij.

Ook op het vlak van bijstand van een tolk bestaan er heel wat problemen in Italië:

“Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the number of asylum requests as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.

(...)

At border points these services may not be always available depending on the language spoken by asylum seekers and the interpreters available locally. Because the disembarkation of asylum seekers does not always take place at the official border crossing points, where interpretation services are available, there may therefore be great difficulties to provide promptly an adequate number of qualified interpreters also able to cover different idioms.

In practice there are not enough interpreters available and skilled in working with asylum seekers during the asylum procedure. However, specific attention is given to interpreters ensuring translation services during the substantive interview by determining authorities.

(...)

By law, in all phases of the submission and the examination of the asylum claim, asylum seekers should receive, where necessary, the services of an interpreter in their language or in a language they understand. This provision also prescribes that in case the information on the asylum procedure cannot be provided in the first language required by the asylum seeker, they should be given in English, French, Spanish or Arabic according to the preference expressed by the person concerned.

In practice, there is an overall lack of skilled interpreters at any stage of the asylum process. During the phase of fingerprinting and of the formal submission of the asylum request at the Questura (Immigration Office of the Police), the police authorities do not inform asylum seekers on the different steps concerning the Dublin procedure and the correlated applicants' rights and obligations, or it occurs very frequently that the Immigration Office explains the Dublin procedure in a superficial manner. Furthermore, the information given is not always understandable since it is provided without taking into consideration the education level of asylum applicants. Asylum seekers are not informed on the different criteria applied to identify the Member state responsible under the Dublin Regulation, such as to possibility to join a family member.”

(stuk 10: AIDA, “Asylum Information Database, Country Report, Italy”, dd. januari 2015, p. 18, 23 en 37, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoekende partij zet vet)

5.1.3.4. Conclusie

De verzoekende partij wenst te wijzen op de duidelijke structurele tekortkomingen in de asielprocedure in Italië. Italië heeft enorme moeite om hun internationale verplichtingen ten opzichte van de asielzoekers te garanderen.

Een schending van artikel 3 E.V.R.M. als een schending van artikel 4 van het EU – Handvest is meer dan reëel.

5.1.4. De situatie in Italië voor asielzoekers is zeer slecht en onmenselijk. De opvang is uiterst summier en het risico dat de verzoekende partij op straat terecht zal komen is weldegelijk zeer groot, dit ongeacht wat de verwerende partij beweert. De levensomstandigheden in Italië zijn op heden dezelfde als in Griekenland. De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: *M.S.S. vs. Belgium and Greece* van 21 januari 20116.

Ongeacht het feit dat Italië zich inspant om opvangmogelijkheden bij te creëren, kan er door de verwerende partij niet ontkend worden dat er zich op het vlak van de opvang in Italië momenteel een groot probleem is.

Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées – , le temps de l'examen de sa demande d'asile.

(stuk 39, CCE 29 juni 2015, n° 148 685)

Er zullen in de toekomst mogelijkheden gecreëerd worden maar dit gaat niet van de ene op de andere dag. Wanneer de verzoekende partij naar Italië zal uitgestuurd worden, komt hij er in een mensonwaardige situatie terecht.

De verzoekende partij wenst in dit kader toch op enkele objectieve en betrouwbare informatiebronnen te duiden waaruit meer dan genoegzaam blijkt dat de huidige situatie meer dan louter over enkele voorvallen gaat.

Verschillende objectieve en betrouwbare bronnen bevestigen onder andere de preciaire omstandigheden waarin asielzoekers in Italië terechtkomen. Het land heeft bijvoorbeeld enorm veel moeite met het nakomen van haar internationale verplichtingen.

“The report written by the Italian Council for Refugees (CIR) illustrates how obstacles still prevent asylum seekers from accessing adequate reception. For example, asylum seekers claiming asylum at police headquarters can be accommodated in reception centres only after the formal registration of their asylum claim, which may happen long after the person has been fingerprinted, thus leaving people sleeping rough on the streets. In contrast, asylum seekers rescued at sea are immediately transferred to emergency temporary reception centres (CAS), regardless of the formal registration of their applications. Furthermore, the quality of assistance varies between the different reception centres. Over 35,000 people were accommodated in temporary accommodation centres (CAS) in 2014 and 2015. The reception conditions and services provided in these centres are not being monitored at the national level. Accommodation Centres for Asylum Seekers (CARA) and short-term accommodation centres (CDA), host around over 9,000 asylum seekers who receive basic services in large, overcrowded buildings. UNHCR has warned that asylum seekers at CARA reception centres still face poor living conditions, due to the low quality of services, the prevalence of abuses and inefficiencies as well as the complete lack of integration perspectives. Overall, centres are overcrowded and sometimes placed in remote locations. Centres of the SPRAR network, providing over 20,000 places, ensure more and better services, such as mediation and legal counselling.”

(stuk 37: ECRE, “ECRE Weekly Bulletin”, dd. 30 april 2015, te consulteren op <http://us1.campaign-archive1.com/?u=8e3ebd297b1510becc6d6d690&id=e42964d592#Aida>: Italy, verzoekende partij zet vet)

“The most striking characteristic of the Italian asylum system is the lack of support, in terms of accommodation and integration, for the majority of those granted a permit. The situation leaves thousands of refugees – including many considered vulnerable – without proper means for taking care of themselves. The statements collected during the interviews for this report indicate that the lack of reception and integration opportunities is the main reason as to why an increasing number of asylum seekers and refugees choose to leave Italy for other European countries.

The dramatic current events of northern Africa have caused a new wave of migrants to Italy, making the situation even more pressing.”

(stuk 11: Norwegian Organisation for Asylum seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: system and core problems”, april 2011; p 5, te consulteren op <http://www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf>, verzoekende partij zet vet)

“The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent: according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project,

while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project. In 2009, of 2.658 returnees around 314 people were given accommodation.”

(stuk 12: Pro Asyl, “The Living Conditions of Refugees in Italy: a report by Maria Bethke & Dominik Bender”, dd. 28 februari 2011, te consulteren op http://www.proasyl.de/fileadmin/fm-dam/q_PUBLIKATIONEN/2011/Italyreport_en_web_ENDVERSION.pdf)

“The other 88 % were exposed to homelessness, if they were lucky, they were provided with a train ticket at the airport Rome Fiumicino. None of the Dublin returnees the authors spoke to actually knew the NGO Acrifraternità (Acf) at the airport which is supposed to take care for Dublin returnees who arrive there.”

(stuk 13: Pro Asyl, “Summary of the report “Zur Situation von Flüchtlingen in Italien” from Dominik Bender and Maria Bethke”, dd. 28 februari 2011, verzoekende partij zet vet)

“(…) “Many refugees, particularly from Syria and Eritrea, wish to reach other EU destinations, such as Germany, The Netherlands or Sweden where they can count on the support of friends or relatives, more job opportunities and more protective welfare systems”, noted Christopher Hein, Director of the Italian Council for Refugees.

(…)

The arrival of thousands of people by sea to a circumscribed geographic area, in an extremely short period, presents Italy with a considerable humanitarian and operational challenge. To respond to the increased arrivals of migrants and refugees, Italy has expanded the number of reception places for asylum seekers and set up temporary structures. As a result, currently 60,000 asylum seekers are currently housed in Italy. Nevertheless, the standards of Italian reception facilities vary across the country and the structures are stretched to their limit. Reception centres in southern Italy are hosting 55% of the asylum seekers, with those in Sicily accommodating more than 25%.

The deficiencies in the Italian reception system, though, affects people who have already been granted a protection status more than those who have newly arrived. Refugees who cannot access the system find themselves without any support and many try to reach other EU countries in search of better living conditions and integration prospects.”

(stuk 14: AIDA – Asylum Information Database, “ITALY Over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European countries”, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/files/resources/one-pager_it.pdf, verzoekende partij zet vet)

“The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan, says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis.

The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy’s treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organization described as an “unacceptable” incident.

The refugees “were found without shoes, disorientated, and without having been given anything to eat or drink,” said the EU body’s spokesperson Carlotta Sami told AFP. The immigrants from Mali, Guinea Bissau, Ghana, Nigeria, Senegal and Syria were transported in two busloads to Milan and Rome where they were abandoned in car parks.

(…)

Italy has been hit by an influx of illegal immigrants since the beginning of this year, with over 50,000 illegal immigrants seeking refuge in the Mediterranean country since January. The government has been hard-pressed to deal with the situation and has called on the EU to intervene. (…)

(stuk 15: RT – Robert Half, “Italy leaves hundreds of refugees stranded without food –Un”, dd. 11 juni 2014, te consulteren op <http://rt.com/news/165296-italy-abandon-refugees-un/>, verzoekende partij zet vet)

□ “the Italian authorities should ensure the respect of the principles set by the jurisprudence of the Strasbourg Human Rights Court and the Luxembourg Court of Justice of the European Union.. As a consequence, any transfer to Greece should be suspended and Italy should take over responsibility for examining protection requests presented in Italy. Furthermore, before the adoption of any decision of transfer the Dublin Unit should make a precise evaluation of the situation existing in the destination Member State and apply the sovereignty clause any time there is the risk of a violation of human rights in that State;

(…)

□ the Italian authorities should guarantee the right of asylum seekers to reception that respects the European standards. It is necessary to create a central coordination of the different actors in charge of reception and assistance, to raise the number of accommodation places without using always emergency remedies, to guarantee the right to reception also during the period prior to formalization of the asylum claims and to coordinate the services in order to realize an effective integration path;

□ the Italian authorities should improve the access to the effective remedies through an easier way to get free legal aid directly providing lawyers specialized in asylum matters;”

(stuk 16: Dublin II Regulation National Report, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 19 december 2012, p 52, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/514054492.pdf>, verzoekende partij zet vet)

“On the one hand, adequate reception capacities, proper identification and subsequent control of the movements of the identified people, and swift and transparent processing of mixed migration flows are requirements that need to be fully met by the Italian authorities.

(...)

The Assembly therefore calls on the Italian authorities to implement a comprehensive series of measures to deal with mixed migratory arrivals in Italy, including:

with regard to managing the arrival of mixed migratory flows, to:

(...)

7.1.4. ensure the respect for principles and provisions of the Dublin Regulation as regards the responsibilities of the country of first arrival;

with regard to reception and detention capacities, to:

7.2.1. ensure adequate reception conditions and medical assistance in accordance with relevant human rights and humanitarian standards;

7.2.2. set up an independent monitoring body to check that conditions and standards in reception and detention facilities are in compliance with international standards;

7.2.3. reduce the eighteen-month maximum period of time allowed for the detention of foreign nationals without any legal permit to stay;

7.2.4. step up the exchange of best practices in terms of governance, and provide training courses for operating staff in the field of migration;

7.2.5. facilitate access to the reception and detention centres by international organisations and non-governmental organisations (NGOs);

7.2.6. properly inform irregular migrants, asylum seekers and refugees of their rights and obligations.

(...)

(stuk 17: Parliamentary Assembly, “The large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores”, 9 juni 2014, p 3-4, te consulteren op

<http://www.assembly.coe.int/nw/xml/XRef/X2H-Xref-ViewPDF.asp?FileID=20941&lang=en>, verzoekende partij zet vet)

“The main problem, which has always been at the basis of the Italian weakness in the field of reception, is the lack of places, be them within the SPRAR system or the CARA system. This structural weakness has often pushed the Italian authorities to resort to further temporary, extemporaneous or “emergency” solutions (hotels, former schools, former military barracks, “bed & breakfasts”,...) with a very poor level of services and no coordination with the other existing systems of reception.

(...)

Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the “lucky ones” who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the “unlucky ones” who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR.”

(stuk 18: Asilo in Europa, “The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua”, dd. 7 maart 2014, te consulteren op <http://asiloineuropa.blogspot.it/2014/03/the-future-of-italian-reception-system.html>, verzoekende partij zet vet)

“An estimated 6,000 people, many of them Syrians and Eritreans, have been rescued by Italy's navy in four days and thousands more asylum seekers keen to reach Europe have gathered in Libya, the U.N. refugee agency on Friday.

The UNHCR urged the European Union to help Italy provide more reception facilities and find “durable solutions” for asylum seekers fleeing war and persecution. (...)

(stuk 19: Voice of America, “UNHCR Urges EU to Help Italy With Tide of Refugees”, dd. 9 april 2014, te consulteren op <http://www.voanews.com/content/reu-italy-needs-eu-help-to-handle-tide-of-refugees/1891161.html>, verzoekende partij zet vet)

“There is lack of adequate accommodation for families and children in Italy. The larger CARA provide inadequate accommodation for asylum-seeking children. Children with an international protection status are accommodated for a limited period of time at best. Numerous families and single parents with minor children therefore live in squats or church emergency shelters. Sometimes children are accommodated separately from their parents and placed in institutional care.

(...)

In Italy, the living conditions of children in squats and emergency shelters constitute a risk to their physical and psychological safety, health and development. Italy is in breach of the right to have the best interests of the child taken into account as a primary consideration by leaving children in these situations or separating them from their parents. Further, Italy is in breach of its positive duties arising under the CRC, particularly as regards special measures for the protection of asylum-seeking and refugee children. In relation to the de facto unequal treatment of nationals regarding social assistance, positive discrimination measures are required particularly where children are affected. Finally, the placement of children in institutional care is in breach of the CRC whenever this is not necessary in the best interests of the child."

(stuk 20: OSAR, "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees", dd. oktober 2013, p 61 en 63, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/reception-conditions-in-italy>, verzoekende partij zet vet)

"Mare Nostrum ("Our Sea") is credited by the Italian government and NGOs on the ground with having saved countless lives. But Rome is determined that it should not continue to shoulder the burden alone. On Tuesday, Renzi told parliament: "A Europe that tells the Calabrian fisherman that he must use a certain technique to catch tuna but then turns its back when there are dead bodies in the sea cannot call itself civilised."

(...)

For those who do end up housed in one of the makeshift centres, the future is not much more certain. In the eastern port of Augusta, which has found itself playing a central role in the Mare Nostrum reception strategy not long after its local council was dissolved for mafia infiltration, a former primary school has been reopened to give basic food and shelter to some of the large numbers of unaccompanied minors who have come into port this year.

(...)

NGOs on the ground say greater coordination is desperately needed in order to facilitate swift transfers to appropriate reception structures throughout Italy. "We continue to talk of an emergency about migrants ... It's not possible to talk about an "emergency" after 20 years," says Valastro. "So we need to have a plan." There are concerns that if the ad-hoc strategy continues and worsens through the summer, the social tensions that as yet have remained mild may be exacerbated. In Librino, a neglected part of Catania where a sports hall has been used as a temporary reception centre, the authorities moved the migrants to another hall, reportedly following concern from locals. But, surveying the scene at the Palanitta – a mass of unkempt mattresses, discarded clothes and other detritus lying between two redundant goalposts – one local is still angry. "This is what we're left with," he says, declining to give his name. "This is the only place where the children of this neighbourhood can come and play sport; now look at it. OK, there are going to be these boat landings. But there should be proper places for them to go. They can't just pick a place like this and say: that one."

(stuk 21: The Guardian, "Europe's migrant influx: 'we need help but we don't know where from'", dd. 25 juni 2014, te consulteren op <http://www.theguardian.com/world/2014/jun/25/-sp-boat-migrants-risk-everything-for-a-new-life-in-europe>, verzoekende partij zet vet)

"The system has always been characterized by a chronic lack of places that has brought to the creation of parallel reception systems run by the Civil Protection and established to tackle emergencies. Emergencies are the massive flows that disembarked on the Italian coasts in the last years – the most recent arrivals refer to the so-called "North Africa Emergency". According to NGOs, such inadequate and fragmented system wastes resources and provides beneficiaries with ineffective integration processes. In such a framework the international protection seeker during the procedure for the determination of the responsible Member State is more affected from the gaps of the reception system. In fact, from the moment of the notification of the transfer decision the claimant often remains outside a reception facility without his/her actual removal is carried out."

(stuk 22: Dublin II Regulation National Report, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, dd. 19 december 2012, p. 39, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/514054492.pdf>, verzoekende partij zet vet)

"The current situation for the refugees and asylum seekers in Italy and Greece seems to be worsening. The Telegraph reports the closing of three migration centers in Sicily where the migrants were reportedly "treated like animals." (stuk 38, EEPA, "No binding distribution key for 40,000 refugees from Italy and Greece", 23 juli 2015, te consulteren op <http://www.eepa.be/wcm/eu-news/167-eeepa-by-theme/eu/3818-no-binding-distribution-key-for-40-000-refugees-from-italy-and-greece.html>).

Ook UNHCR heeft recent, in zijn aanbevelingen aan Italië, benadrukt dat de opvangmogelijkheden in Italië volledig ontoereikend zijn. De influx aan vluchtelingen heeft zonder meer een nefaste invloed, ook voor Dublin – terugkeerders.

“As to the Receptions Directive, UNHCR encourages Italy to reform CARAs due to the low quality of services, the prevalence of abuses and inefficiencies, as well as the complete lack of integration perspectives. (...) Furthermore, reception centres should be considered legal residence for civic registry, thereby facilitating social inclusion. (...)

Additionally, limited reception capacities as well as a lack of political and financial programming, according to the UNHCR, further hinder access to adequate reception conditions.”

(stuk 23: “UNHCR: Comments on the transposition of the Procedures and Reception Directives in Italy” dd. 5 februari 2015, United Nations, te consulteren in ELENA Weekly Legal Update, 27 maart 2015, te consulteren op

https://www.unhcr.it/sites/53a161110b80eeaac7000002/assets/54e7099c0b80ee68150053c8/Nota_UN_HCR_sul_recepimento_delle_Direttive_2013.32.UE_e_2013.33.UE.pdf?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937, verzoekende partij zet vet)

En ook in de laatste update van het “Country Report: Italy” van AIDA, Asylum Information Database, blijft de bezorgdheid over de slechte omstandigheden in de vele opvangcentra bestaan.

“In general, concerns have been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information. (...) The issue of inadequate living conditions of asylum seekers in Italy has gained increasing attention from other EU Member States, due to the rising number of appeals filed by asylum seekers against their transfer to Italy on the basis of the Dublin Regulation. As emphasized by the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe in its report on Italy, “a number of judgements by different administrative courts in Germany have suspended such transfers, owing notably to the risk of homelessness and a life below minimum subsistence standards (...) Concerns have been raised also about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres. (...) With regard to the emergency reception facilities established on the basis of the increased number of arrivals by sea, at this stage there is no information available on reception conditions in such centres.”

(stuk 24: AIDA, “Country Report: Italy”, dd. januari 2015, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937, verzoekende partij zet vet)

In dit laatste rapport wordt ook de situatie voor de “Dublin-terugkeerders” nader toegelicht.

“Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure. For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again. (...)

Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or ‘ordinary’ categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration.”

(stuk 24: AIDA, “Country Report: Italy”, dd. januari 2015, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937, verzoekende partij zet vet)

Ten overvloede wijst de verzoekende partij op een recent artikel dat verscheen nadat in het kader van een Europese missie enkele vluchtelingenkampen in Italië werden bezocht. Ook hieruit blijkt de schrijnende toestand waar asielzoekers zich in bevinden.

« Les visites ont clairement montré que les défis auxquels nous faisons face sont grands, et que la législation européenne n'est pas toujours respectée. La situation des mineurs non accompagnés est particulièrement inquiétante. La situation de l'accueil des demandeurs d'asile en Italie est clairement une conséquence de l'échec des politiques et règlements européens, et impose aux décideurs politiques d'assumer leurs responsabilités. Nous devons admettre l'échec et les conséquences

inacceptables du règlement Dublin, et démanteler les frontières de l'UE afin de rendre disponibles les ressources nécessaires à l'amélioration des procédures d'accueil des demandeurs d'asile et de garantir le respect des droits de ces personnes. (...) Cela démontre clairement le manque de transparence quant aux responsabilités concernant les structures temporaires, qui semblent être hors des « procédures normales ». [...] Les mineurs non accompagnés (MNA) ont dit n'avoir vu ni avocat ni association depuis leur arrivée. Une personne est venue expliquer les procédures prévues pour les MNA, mais sans donner son nom ni le moindre contact, et les MNA n'ont pas su dire de qui il s'agissait." (stuk 25: Mirgreurop, "Italie [Fr, It, En] Compte – rendu des visites au stade Palespedinie (Catane) et aux CIE – CARA de Caltanissetta", dd. 20 maart 2015, te consulteren op <http://closethecamp.org/2015/03/20/italie-fr-it-en-compte-rendu-des-visites-au-stade-palespedini-catane-et-au-cie-cara-de-caltanissetta/>, verzoekende partij zet vet)

5.1.5. Gezien er toch ernstige informatie voorhanden is over het feit dat asielzoekers slechts zeer kort in opvangcentra terecht kunnen en deze opvangcentra vaak niet aan internationale standaarden voldoen, dat er tekortkomingen zijn in de asielprocedure zelf, enz.... is het op heden niet verantwoord om zonder enige individuele garantie de verzoekende partij te laten terugnemen door Italië.

Ongeacht het feit dat de bestreden beslissing een lijvige uiteenzetting van argumenten bevat, is de motivering op zich niet voldoende om te stellen dat er met alle elementen eigen aan het dossier rekening werden gehouden, zijnde de actuele situatie in Italië en de precaire situatie van de verzoekende partij.

Ook de hierboven Europees geciteerde rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van de verzoekende partij nu de verwerende partij geenszins over individuele garanties beschikt, nu in het licht van de door verzoekende partij aangebrachte informatie het helemaal niet te verantwoorden valt dat de verzoekende partij zou worden overgebracht naar Italië.

Vooreerst wenst de verzoekende partij te wijzen op een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken van 16 juni 2015 waarin de Raad een gelijkaardige beslissing, bijlage 26 quater, met uitzetting richting Italië met uitvoering van haar annuleringsbevoegdheid heeft geannuleerd. De Raad besliste dat de Belgische asielautoriteiten in het kader van de huidige situatie in Italië, en in het kader van de Dublin – III Verordening, een volledige en gegrond onderzoek dient te voeren wanneer zij dergelijke beslissingen tot repatriëring neemt. Bovendien dienen zij hierbij in alle voorzichtigheid te handelen.

« À cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits d l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, au vu de la situation délicate et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions.

(...)

Il tient à rappeler qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, situation que la partie défenderesse ne peut ignorer, les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées [dans le même sens, voy. CCE, 138 950, 22 février 2015 (affaire 167 689)]. »

(stuk 36: CCE n° 147 792 du 16 juin 2015 dans l'affaire 167 689 / VII)

Reeds in het verleden werd, meermaals, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118).

(RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

“Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.

2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan.”
(RvV nr. 138 940 dd. 230 februari 2015)

5.1.6. Op heden is er een humanitaire crisis voor de vele vluchtelingen aan de gang. Dat kan gelet op de zeer recente en talrijke berichtgevingen omtrent de ongelukken met bootvluchtelingen op de Middellandse zee niet ontkend worden.

Ook hier dient in het licht van de Dublin-procedures ontegensprekelijk rekening mee gehouden te worden aangezien Italië door het (terug)zenden van Dublin-terugkeerders nogmaals een extra last op haar schouders krijgt.

Verschillende malen kwam reeds een roep van Italië om vanuit Europa meer hulp te bieden aan Italië maar ook aan de vluchtelingen zelf. Zo stelde de minister van binnenlandse zaken recent nog voor om vluchtelingen veel sneller over te nemen vanuit Afrika zelf naar Europa om zo hun eigen grenzen te verlichten.

“Refugee and migrant arrivals to Europe across the Mediterranean so far in 2015 have moved above 100,000, with record numbers now arriving every day in the Greek islands.

Official figures show that as of 8 June a total of 103,000 refugees and migrants had arrived in Europe: 54,000 in Italy, 48,000 in Greece, 91 on Malta and 920 in Spain.

The latest tally includes around 6,000 migrants and refugees who were disembarked in southern Italy last weekend in a major rescue operation coordinated by the Italian Coast Guard and joined by navy ships deployed by Frontex and from Italy, Germany, Britain, Ireland, Spain and MOAS. (...)”

(stuk 26: UNHCR, “Mediterranean crossings in 2015 already top 100,000”, dd. 9 juni 2015, te consulteren op <http://www.unhcr.org/557703c06.html>, verzoekende partij zet vet)

“(...) As Italy struggled to cope with huge numbers of people rescued at sea, this ancient monastery was converted into emergency accommodation for 75 refugees and asylum-seekers. So far this year, some 60,000 men, women and children have braved the open sea, many in a desperate bid to find safety in Europe. More than 1,800 have perished in the attempt.

(...)

“There are no standard disembarkation and first reception procedures in Italy,” noted Fabiana Giuliani, a UNHCR legal associate who has been present at the arrival in southern Italian ports of numerous ships carrying people rescued at sea. “Each seaport has a different procedure and this depends on whether the people were rescued by commercial vessels or the coastguard,” she said, adding that not all ports have first reception facilities and there are different types of centre, which provide short or long-term accommodation for refugees, migrants and asylum-seekers.

Conditions in these centres vary, but they are all full. New arrivals are now being transferred to cities as far as Bologna in northern Italy.

(...)

“We have put in place a system to receive people and a network to accommodate them,” said the prefect of Syracuse, Armando Gradone. “But we have to rely on volunteers to do all the work and the local facilities are overwhelmed. More staff and financial resources need to be channelled to places like Augusta and Pozzallo which are receiving thousands of people. We need a Mare Nostrum also on land!” In the outskirts of Syracuse, on a hill overlooking the sea, a former school has been transformed into a temporary centre providing dormitory accommodation for 60 people. They receive hot meals and have access to the Internet. There is also a public telephone so that residents can call their families to let them know they have survived the sea crossing. (...)”

(stuk 27: UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, dd. 6 mei 2015, te consulteren op <http://www.unhcr.org/554a075a6.html>, verzoekende partij zet vet)

“Italy is to outline proposals to fast-track African migrants and send them directly to EU countries including Britain.

The minister’s proposals come as the EU border chief warned that there are up to a million migrants in Libya preparing to cross the Mediterranean.

Italy, with its southernmost landfall just a 80km (49 miles) from Africa, is the first port of call for many seeking new lives in Europe.

With Libya descending into ever-worsening chaos and lawlessness, almost 9,000 migrants arrived on Italian shores in January and February, up 43 per cent on last year’s record figures.

Fabrice Leggeri director of EU border control Frontex said: 'Our sources tell us there are anywhere between 500,000 to a million people ready to leave from Libya.' 'We have to be ready to address a more difficult situation than last year.'

With militias loyal to the Islamic State making frightening inroads in Libya, it is feared that jihadis could enter Europe by boat hidden among migrants.

Minister Alfano, of the centre-right NCD party, said the solution has to be found in Africa: 'We must resolve the problem at its origin. There are two paths, stabilise Libya and create refugee camps in Africa so that the screening is done there, and those who have the right to asylum are identified with a balanced distribution between the European countries.' (...)"

(stuk 28: Daily Mail, "Italy wants EU to share migrants: Interior minister proposes fast-tracking legitimate asylum-seekers across Europe to ease burden on its borders", dd. 21 maart 2015, te consulteren op <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2989039/Italy-wants-EU-share-migrants-Interior-minister-proposes-fast-tracking-legitimate-asylum-seekers-Europe-ease-burden-borders.html>, verzoekende partij zet vet)

De voorspellingen die in het voorgaande artikelen werden gemaakt, zijn momenteel ook realiteit aan het worden. Meer en meer vluchtelingen zoeken met de boot hun weg naar Europa en steeds meer en meer van deze bootvluchtelingen worden door de smokkelaars aan hun lot overgelaten op zee. Zo blijkt ook uit enkele van de volgende stukken.

"Hundreds of migrants have drowned in the Mediterranean this month, amid a surge in overcrowded boats heading for Europe from Libya.

The flow of desperate migrants from North Africa hoping to reach Europe is already much higher than in the same period last year.

Italy is on the frontline and has urged its EU partners to do more to help.

There have been many calls for co-ordinated EU action to intercept people traffickers and assess asylum seekers before they reach Europe. (...)

(stuk 29: BBC, "Why is EU struggling with migrants and asylum?", dd. 21 april 2015, te consulteren op <http://www.bbc.com/news/world-europe-24583286>, verzoekende partij zet vet)

"In de Middellandse Zee is opnieuw een boot met vluchtelingen aan boord aan het zinken. Dat meldt de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) die tevens stelt dat er zeker 20 vluchtelingen verdronken zijn. Vanmorgen zijn bij het Griekse eiland Rhodos drie migranten omgekomen toen hun zeilboot op de rotsen voer. En voor de Libische kust zouden intussen nog 2 reddingsbootjes in nood verkeren.

Het nieuws over de schipbreuk liep binnen terwijl de Europese ministers van Binnen- en Buitenlandse Zaken in urgentie bijeen zaten over de vluchtelingenproblematiek in en rond de Middellandse Zee. De concrete aanleiding was de schipbreuk gisteren die aan 900 mensen het leven kostte. (...)"

(stuk 30: De Redactie, "Opnieuw boot met 300 vluchtelingen aan het zinken", dd. 20 april 2015, te consulteren op

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/2.38499?eid=1.2310720>)

"In de Middellandse Zee is een vluchtelingenboot met naar schatting 700 migranten aan boord gekapseisd op een kleine 200 kilometer van het Italiaanse eiland Lampedusa. Er wordt gevreesd voor honderden doden. Er is een grootscheepse reddingsoperatie opgezet, maar voorlopig zouden slechts 28 vluchtelingen zijn gered. 24 lichamen werden al geborgen.

Het ongeluk gebeurde op een kleine 200 kilometer van het Italiaanse eiland Lampedusa, net buiten Libische wateren. "Op dit moment vrezen we een tragedie van echt enorme proporties", zegt Carlotta Sami, woordvoester van de VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR.

"Migranten verplaatsten zich naar één kant van schip"

"De eerste details kwamen van een van de overlevenden die Engels sprak. Hij zei dat er zeker 700 mensen, misschien zelfs meer, aan boord waren. De boot zou dan zijn gekapseisd omdat de vluchtelingen zich naar één kant van het schip verplaatsten toen een andere boot, waarvan ze dachten dat die hun redding kon betekenen, naderde." Volgens de Maltese krant Times of Malta werd uiteindelijk rond middernacht alarm geslagen.

Of er effectief 700 mensen aan boord waren, kan de UNHCR echter niet bevestigen. Wat wel al vaststaat, is dat er 28 overlevenden zijn. 24 lichamen werden al geborgen.

In een week tijd 10.000 bootvluchtelingen naar Italië

Aan de Italiaanse kusten blijven ondertussen vluchtelingen aankomen. Alleen in de voorbije week zou het al om 10.000 mensen gaan, die wél heelhuids Italië bereikten. Maar dit jaar zijn volgens de UNHCR ook al meer dan 900 mensen bij de gevaarlijke overtocht in de Middellandse Zee om het leven gekomen."

(stuk 31: De Redactie, "Vrees voor honderden doden na kapseizen vluchtelingenboot voor Libische kust", dd. 19 april 2015, te consulteren op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.2309222>)

Onze minister van Binnenlandse Zaken, de heer Jan Jambon, maakte op 20 april 2015 bekend dat België ook haar bijdrage wenst te doen in deze humanitaire crisis waaronder ook meer vluchtelingen opvangen, wat in casu ook belangrijk is bij de beoordeling van deze zaak.

"Minister van Binnenlandse Zaken Jan Jambon (N-VA) wil uitzoeken hoe ons land kan bijdragen in de strijd tegen de vluchtelingencrisis in de Middellandse Zee. Dat zou kunnen gaan van geld, tot de inzet van schepen of de opvang van vluchtelingen.

De Europese ministers van Binnen- en Buitenlandse Zaken en Migratie hebben een tienpuntenprogramma afgesproken van maatregelen om de huidige crisis in de Middellandse Zee op te vangen.

België wil daarin zijn steentje bijdragen, maar concrete afspraken zullen pas later gemaakt worden, aldus Jambon. Hij kan dus geen cijfer of geen concrete bijdrage leveren.

Wel wordt de capaciteit van Triton, de Europese kustwacht in de Middellandse Zee, verdubbeld. Ons land zou volgens Jambon dus financiële middelen kunnen leveren of -zoals bij de Operatie Atalanta voor de kust van Somalië- ook marineschepen zoals fregatten.

Jambon vindt het ook belangrijk dat de strijd wordt opgedreven tegen de mensensmokkelaars, zowel door het droogleggen van hun financiële netwerken als door het in beslag nemen en vernietigen van hun boten.

Tenslotte vindt ook Jambon de belofte van de EU om 5.000 van de meest kansarme vluchtelingen direct op te nemen vanuit de kampen, nogal weinig. Ons land heeft onlangs 300 Syriërs opgenomen en wat hem betreft, mag dat aantal voor ons land en de hele EU flink naar boven."

(stuk 32: De Redactie, "België is bereid tot bijdrage in vluchtelingencrisis", dd. 20 april 2015, te consulteren op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/politiek/1.2311129>, verzoekende partij zet vet)

In het licht van de huidige omstandigheden dreigt het Italiaanse asielsysteem nog meer onder druk te komen staan. De toekomst ziet er momenteel nog niet veel beter uit, onder andere omdat vanuit Europa nog steeds geen voldoening gevend plan tot stand is gekomen om aan de vluchtelingenproblematiek tegemoet te komen.

Op de koop toe ligt er een absurd voorstel van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op tafel. Zij kwamen op 16 juni 2015, in Luxemburg, samen om de "bootvluchtelingencrisis" te bespreken. Na afloop verkondigde onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de heer Theo Francken, dat er een voorstel bestaat om de vluchtelingen aan de Europese buitengrenzen "vast te houden". Zij zouden er op het eiland Sicilië, Italië, in een centrum geplaatst worden waar zij vervolgens dienen te wachten of zij kans hebben op het doorlopen van een asielprocedure. Betreft het een migrant zonder perspectief op asiel dan wordt deze onverbiddelijk naar zijn thuisland teruggestuurd.

"De Europese ministers van Binnenlandse Zaken zijn in Luxemburg neergestreken voor overleg over de vluchtelingencrisis. Frankrijk en Duitsland toonden zich alvast bereid vluchtelingen uit Italië en Griekenland over te nemen, maar dan moeten aan de Europese buitengrenzen 'hotspots' worden opgericht waar migranten zonder perspectief op asiel geïdentificeerd en teruggestuurd kunnen worden. 'Wij zijn voorstander van solidariteit, maar niet zonder verantwoordelijkheid', zei de Franse minister Bernard Cazeneuve.

De Europeanen buigen zich voor het eerst over de veelbesproken voorstellen van de Europese Commissie om 40.000 Syrische en Eritrese bootvluchtelingen die sinds 15 april zijn aangekomen in Italië en Griekenland te spreiden over de andere lidstaten. Dat moet beide landen helpen om de massale toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. België zou de komende twee jaren 1.364 vluchtelingen moeten opnemen, Duitsland bijna 9.000 en Frankrijk ongeveer 6.700.

Wachtkamer

Duitsland en Frankrijk zijn alvast bereid om vluchtelingen over te nemen, meldde Cazeneuve aan de zijde van zijn Duitse collega Thomas de Mazière. Maar 'we willen een systeem aan de Europese buitengrenzen dat het mogelijk maakt het onderscheid te maken tussen zij die recht hebben op bescherming en zij die om economische redenen migreren en teruggestuurd moeten worden', aldus de Fransman, die beklemtoonde dat Europa zich wil inlaten in het beheer en de financiering van die 'hotspots'.

Ook de Belgische staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) hamerde erop dat solidariteit gepaard moet gaan met verantwoordelijkheid. 'Dat betekent dat ook de vingerafdrukken genomen moeten worden door de landen waar vluchtelingen eerst toekomen. Het is in dit klimaat echt onverantwoord dat er in ons land mensen toekomen die nog nooit ergens anders geïdentificeerd zijn, hoewel ze vaak al weken in de Schengenzone zijn.'

Volgens Francken moet aan de Europese buitengrens 'een soort wachtkamer' opgericht worden waar bootvluchtelingen moeten verblijven in afwachting van een oordeel over hun recht op asiel. Is de beslissing negatief, dan moeten ze meteen teruggestuurd worden. 'Dat is het beste ontradende signaal

dat we kunnen geven aan vooral mensen uit West-Afrika, die weinig kans op bescherming hebben. Als we dat niet gaan doen, dan gaan ze blijven komen en dat gaat totaal onhoudbaar worden.'(...)”
(stuk 33: Knack.be, “Francken wil “wachtkamers” voor bootvluchtelingen aan Europese buitengrenzen”, dd. 16 juni 2015, te consulteren op <http://www.knack.be/nieuws/wereld/francken-wil-wachtkamers-voor-bootvluchtelingen-aan-europese-buitengrenzen/article-normal-579219.html>, verzoekende partij zet vet)

Met andere woorden zijn de Europese ministers van Buitenlandse Zaken van plan om alle vluchtelingen die via de buitengrenzen van Europa binnenkomen, op het eiland Sicilië samen te brengen. Het Italiaanse asielsysteem zal duidelijk nog meer onder druk komen te staan hierdoor en het heeft nu al met zoveel druk te kampen.

De toekomst ziet er voor het land Italië nog minder rooskleurig uit.

Gelet op deze situatie dient het meer dan ooit aanbeveling dat in landen die geconfronteerd worden met een Dublin-uitzetting naar Italië, zoals België in casu met de verzoekende partij werd geconfronteerd, een afdoende onderzoek wordt gevoerd.

5.1.7. Ten slotte laakte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest n° 153 580 van 29 september 2015 (stuk 42) het feit dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de massale influx van vluchtelingen in Italië en het spreidingsplan waar de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op 22 september 2015 een akkoord over bereikt hebben.

“D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et « qu'en date du 22 septembre 2015 ..., les Ministres de L'Intérieur de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66.000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans tout l'Union Européenne ». ... Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines... et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugiés ».(stuk 42)

Het mag terecht op zijn minst eigenaardig genoemd worden dat in het kader van spreidingsplan dat werd doorgedrukt op de Europese top van 22 september 2015, vandaag nog steeds Dublinverwijzingen gebeuren naar Italië. Een plan waarbij in twee fases 120.000 vluchtelingen uit Italië, Griekenland en Hongarije verspreid worden over de volledige Unie.

De landen die asielzoekers opnemen ontvangen in dit verhaal 6000 euro per asielzoeker, Italië, Griekenland en Hongarije ontvangen 500 euro voor de reiskosten van elke vluchteling die vertrekt. (stukken ... en ...)

Kan het echt de bedoeling zijn om eerst asielzoekers terug te sturen naar de landen die zo zwaar getroffen zijn door de vluchtelingencrisis, dat er zich structurele problemen voordoen in hun asielsysteem en opvangvoorzieningen, om vervolgen (andere?) vluchtelingen, tegen betaling, opnieuw op te nemen. Waar wordt in deze context nog rekening gehouden met de rechten van de individuele vluchtelingen, die zo een speelbal worden van het beleid?

5.1.8. Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 en 4 EU – Handvest meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden. De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het eerste middel ernstig en gegrond is.”

3.3.2.1.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in het verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 17 van de Dublin III-verordening, artikel 71/3, § 3, van het Vreemdelingenbesluit en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.1.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening en artikel 4 van het Handvest.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III-verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus “forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III-verordening na te leven.

Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat

systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië.

Bijgevolg dient er in eerste instantie nagegaan te worden of de verzoeker, met een verwijzing naar algemene rapporten en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoeker naar Italië. Het meest recente rapport is het rapport "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report – Italy", up-to-date tot januari 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd) en de recente korte verslagen van ECRE, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries" van 30 april 2015. Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland* (beslissing)).

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Eind juni 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13, § 36).

Met zijn betoog, zoals *infra* nog besproken wordt, waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen toont de verzoeker niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoeker voorgelegde stukken en rapporten *prima facie* een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoeker en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De Raad benadrukt dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*, § 114). De gemachtigde stelt dan ook: *“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de “Dublin-terugkeerder” geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea’s 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. (...) Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen”*.

Uit deze grondige analyse blijkt dat ondanks tekortkomingen er echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten en persberichten die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt. De stukken die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in het arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het EHRM nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, § 36).

De verzoeker toont *prima facie* niet aan dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. De verzoeker maakt dan ook *prima facie* niet aannemelijk dat toepassing moest worden gemaakt van artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-verordening.

Aangezien *in casu* geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 118).

Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoeker, tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor van 12 juni 2012 gevraagd of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen en of hij in Italië goed werd behandeld, slechts antwoordde dat hij door een Islamitische organisatie werd meegenomen nadat hij zijn vingerafdrukken had moeten geven en dat deze organisatie hem in een vrachtwagen meenam naar een bos waar hij werd geslagen en zijn paspoort werd afgepakt. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gewezen op *“de discrepanties tussen de verklaringen van de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 12.06.2012 en de vermeende feiten, weergegeven in het schrijven d.d. 09.07.2015”*, wat volgens de gemachtigde *“vragen rijzen betreffende de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen”*. De verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om dit te weerleggen of te ontcrachten. Nog volgens de bestreden beslissing maakt de verzoeker *“middels zijn verklaringen niet aannemelijk (...) dat hij in Italië op geen enkele wijze toegang kon verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang”*.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat er voor hem op heden geen effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië wordt gegarandeerd. Hij wijst erop dat er enkel sprake is van een impliciet akkoord vanwege de Italiaanse autoriteiten en meent verder dat veel afhankelijk is van de goodwill van de personen met wie de asielzoeker bij zijn binnenkomst in Italië geconfronteerd wordt. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de “Dublin-terugkeerder” geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3, 4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag”*. Tevens wordt er in de bestreden beslissing opgemerkt dat *“de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene”*.

De verzoeker betwist deze concrete motieven niet in het verzoekschrift. Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat hij naar Italië terugkeert als Dublinterugkeerder. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat

personen, die op grond van de bepalingen van de “*Dublin-verordening*” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30). In afwachting van een beslissing heeft een Dublin-terugkeerder dezelfde rechten als een asielzoeker. Uit lezing van het AIDA-rapport van 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader wordt er nogmaals op gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

Aldus maakt de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk dat hij in Italië geen effectieve toegang zou krijgen tot de asielprocedure.

Voorts voert de verzoeker aan dat er in Italië geen effectieve toegang tot betrouwbare informatie is. De brochures worden immers “*én niet uitgedeeld én (...) slechts in 10 verschillende talen voorzien*”. Uit het AIDA-rapport blijkt evenwel dat er informatiebrochures onder meer in het Engels, Frans, Spaans, Italiaans, Arabisch, Somalisch, Koerdisch, Amharisch en Farsi beschikbaar zijn. De verzoeker laat in zijn verzoekschrift na aan te geven dat hij één van voormelde talen niet kan begrijpen. Gelet op het gegeven dat de verzoeker tijdens zijn Dublin-gehoor van 12 juni 2015 aangaf Arabisch te spreken, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij toegang heeft tot benodigde informatie. Mede gelet op het feit dat in zijn geval de bijstand van een NGO verzekerd wordt, toont de verzoeker met zijn hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aan dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk, wordt er op gewezen dat het AIDA-rapport, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, hoewel deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. Evenmin wordt de bijstand van een tolk uitgesloten. Tevens wordt herhaald dat uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). De verzoeker toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoeker toont verder geenszins aan dat hij geen advocaat kan betalen en nood zou hebben aan een kosteloze rechtsbijstand. Hij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ook wijst de verzoeker er op dat er “*op het vlak van de opvang in Italië momenteel een groot probleem is*” en dat het risico groot is dat hij op straat terecht zal komen. Hij verliest evenwel uit het oog dat hij nu in andere omstandigheden in Italië zal aankomen, met name als Dublinterugkeerder. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM in geval van een verwijdering van de verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Tevens wordt rekening gehouden met de individuele situatie van de verzoeker, zoals die blijkt uit zijn verklaringen tijdens het Dublin-gehoor en uit een schrijven van 9 juli 2015.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing gewezen op het volgende: “*In het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is*

gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Betreffende de opwerping dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capua levert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen".

En: "Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)".

Door in zijn verzoekschrift te wijzen op de tekortkomingen in de opvang en door uit verschillende persberichten en rapporten te citeren, weerlegt de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die duidelijk doen blijken dat de gemachtigde zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij hij er aan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden, niet. De verzoeker geeft immers niet *in concreto* aan in welke mate de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris daaromtrent onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk is.

In de bestreden beslissing wordt er duidelijk op gewezen dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoeker, met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA-rapport aangeeft dat sinds 2012 specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het Europees Vluchtelingenfonds en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen (p. 31), met name zijn er momenteel 11

opvangcentra voor Dublin-terugkeerders, gelokaliseerd in Rome, Milaan, Venetië, Bologna en Bari (p. 55 en 59). Voorts houdt de gemachtigde tevens rekening met het feit dat deze opvangprojecten een tijdelijk karakter kennen, maar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het tijdelijke karakter verband houdt met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het Europees Vluchtelingenfonds moet worden ingediend (AIDA rapport p. 55 en 59). Er is dus geen sprake van automatische verlenging, maar de gemachtigde voegt daaraan toe dat dit loutere feit niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde rekening hield met de recente verhoogde instroom van immigranten waarbij hij verwijst naar het AIDA-verslag van 30 april 2015. Hij besluit hieruit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de gemachtigde wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals opgenomen in het AIDA-rapport van januari 2015 en het AIDA verslag van 30 april 2015 niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest verder in het AIDA rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader stipt de gemachtigde aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Verder wijst de Raad erop dat de huidige raadsman van de verzoeker hem kan informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval er zich toch problemen zouden voordoen.

In de bij het verzoekschrift gevoegde stukken worden grotendeels persartikels en rapporten aangehaald die dateren van voor het AIDA rapport van januari 2015. Deze gedateerde persartikels en rapporten uit 2011, 2012, 2013 en 2014 kunnen dan ook niet ernstig afbreuk doen aan de actualiteit en de correctheid van de informatie in het AIDA rapport van januari 2015. De rapporten van UNHCR van 5 februari 2015, 6 mei 2015 en 9 juni 2015 (stukken 23, 26 en 27) en het verslag van het bezoek van Europarlementariërs aan Catana (stuk 25) doen geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. In het AIDA-rapport (p. 54) wordt weliswaar gesteld dat gezien het gebrek aan beschikbare plaatsen en de fragmentatie van het opvangsysteem, het lang kan duren voor er een beschikbare opvangplaats wordt gevonden, doch hierbij wordt tevens gesteld dat er geen algemene praktijk is zodat het niet mogelijk niet mogelijk om te evalueren hoeveel tijd nodig is om toegang te krijgen tot opvang. Daaraan wordt toegevoegd dat de laatste jaren tijdelijke opvangcentra voor Dublin-terugkeerders zijn opgericht, die tijdelijke opvang voorzien tot het juridische statuut van de Dublin-terugkeerders duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Er is dus sprake van een doorschuifstelsel.

Het persbericht van de BBC van 21 april 2015 (stuk 29) geeft geen enkele concrete informatie over de procedure inzake internationale bescherming en over opvangvoorzieningen in Italië en doet bijgevolg geen afbreuk aan het voormelde. De verzoeker haalt ook enkele recente krantenartikelen aan die betrekking hebben op bootvluchtelingen in de Middellandse Zee (stukken 30 en 31) doch hij gaat hierbij voorbij aan het feit dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing naar Italië terugkeert in het kader van de Dublin III-verordening, zodat de situatie beschreven in de betreffende krantenartikelen niet op hem van toepassing is.

Verzoeker voegt tenslotte nog een aantal berichten die betrekking hebben op een spreidingsplan. Het gegeven dat een zogenaamd relocatieplan werd afgesproken op EU niveau, betekent evenwel niet dat een tenuitvoerlegging van de Dublin III-verordening ten aanzien van Italië wordt geschorst. Dit blijkt geheel niet uit de bewoordingen van de Raadsbesluiten van 14 september 2015 en 22 september 2015 (Pb.L. 15 september 2015, afl. 239/146 en Pb.L. 24 september 2015, afl. 248/80). De verzoeker maakt bijgevolg prima facie niet aannemelijk dat deze maatregelen inhouden dat geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië. Verder wordt in de genoemde Raadsbesluiten gelezen dat de relocatie enkel van toepassing is op asielzoekers die in Italië reeds een asielaanvraag hebben ingediend, wat niet het geval is voor de verzoeker, die immers verklaarde enkel vingerafdrukken te hebben laten afnemen in Italië. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk onder deze regeling te vallen waardoor hij niet kan overgedragen worden naar Italië.

Waar de verzoeker erop wijst dat de Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname, dient er nogmaals op te worden gewezen dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van zijn overdracht. Tevens blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat het niet verantwoord is dat hij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Italië.

De verzoeker verwijst in dit verband naar de zaak Tarakhel waarvan de omstandigheden niet de zijne zijn, te weten een Afghaanse familie met jonge kinderen met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met de zgn. Tarakhel-rechtspraak rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een in 1984 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn van mening dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid”*. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot deze beoordeling is gekomen.

Bijgevolg toont de verzoeker niet aan waarom er in zijn geval noodzaak zou zijn aan het verkrijgen van individuele garanties. Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht, zodat – indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien.

Waar de verzoeker doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentwerking hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en op het eerste gezicht wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker als Dublinterugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van de verzoeker noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker *prima facie* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke

wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan op het eerste gezicht niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.1.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft *prima facie* enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.2.1.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39, § 1, van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: *Procedurerichtlijn*).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Aan de verzoekende partij werd in datum van 1 oktober 2015 (kennisgeving 1 oktober 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

Tegen deze negatieve beslissingen van de verwerende partij kan overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet uitsluitend een beroep tot nietigverklaring worden ingediend (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet (automatisch) opschortend.

Bijgevolg staan tegen de genomen beslissingen door de Belgische Staat enkel niet – schorsende (beroeps-) procedures open.

De verzoekende partij is van oordeel dat zowel de beroepen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, evenals de cassatieberoepen bij de Raad van State, geen effectieve rechtsmiddelen zijn in de zin van artikel 13 E.V.R.M. De procedures beoordelen immers niet de grond van de zaak, maar doen enkel uitspraak over de juridische kwalificatie van de feiten en houden geen beoordeling in over de feiten zelf.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal gerepatrieerd worden naar Italië, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Artikel 13 E.V.R.M. stelt: “Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 39, § 1 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in dezelfde zin:

“De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

- a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing:
 - i) om een asielverzoek als niet – ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;
 - ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;
 - iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;
 - b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 19 en 20 te hervatten;
 - c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;
 - d) een beslissing waarbij de binnenkomst wordt geweigerd in het kader van de procedures krachtens artikel 35, lid 2;
 - e) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 38.
- (...)”

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoeren, die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag (zie tweede en derde middel), toegang hebben tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Om na te gaan of artikel 13 E.V.R.M. is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle “mogelijke” beroepen waarover de verzoeker beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hun aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel.

Immers, sinds het arrest M.S.S. t. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (M.S.S. t. België en Griekenland, 30.696, 21 januari 2011) is de schorsende werking van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een constitutief onderdeel van de onderzoeksplicht die rust op de Raad om schendingen van het E.V.R.M. daadwerkelijk te onderzoeken met alle gegevens die ex nunc voorhanden zijn. In dit arrest werd eveneens de nadruk gelegd op de tijdsgrens waarbinnen relevante stukken kunnen worden aangedragen om bij te dragen in het onderzoek naar schendingen van het E.V.R.M. Een te kort tijdsbestek staat de mogelijkheid van een grondig onderzoek ex nunc in de weg.

Niet alleen hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden (zie hierna), doch wordt ook slechts van rechtswege een schorsende werking voorzien van maximum 10 dagen. Dit volgt uit een samenlezing van de artikelen 39/83, 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.”

Het is pas indien de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dat uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen volgt dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten

van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitspreekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoeker, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kan hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, *I.M. t. Frankrijk*, § 150; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 90).

Verder dient er eveneens op gewezen te worden dat, bij een beroep tot schorsing tot uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsende werking afhangt van drie verschillende voorwaarden, die cumulatief dienen vervuld te zijn. Het betreffen 1) het uiterst dringende karakter, 2) de ernst van de aangevoerde middelen en 3) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem moet ertoe verplichten om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemden wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

Een ander criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de kandidaat – asielzoeker niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar een ander land, en dit in het kader ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaten, in casu Italië. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring naar Italië) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

De beroepsmogelijkheden die heden openstaan tegen een beslissing van de Belgische Staat, en in casu tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), zijn geen daadwerkelijke rechtsmiddelen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M., in samenlezing met artikel 3 E.V.R.M., geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de asielzoekers mogelijk tot drie verschillende beroepen moeten instellen, wat op zijn minst duidelijk

complexer is dan wanneer zij zich hadden kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 39 van de Procedurerichtlijn, omvat dezelfde vereisten als die welke blijken uit artikel 47 van het Handvest en, bijgevolg, ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen de beslissingen tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), en bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissingen te onderzoeken, is strijdig met artikel 39 van de Procedurerichtlijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient onderstreept te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van het recht op asiel. Het risico bestaat dat bepaalde grieven die verbonden zijn aan het recht op asiel, zoals gestipuleerd in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, niet worden onderzocht voordat de asielzoekers worden uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 E.V.R.M., maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van alle bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg is artikel 47 van het Handvest geschonden nu een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts mogelijk is tegen een verwijderingsmaatregel en omdat, ter gelegenheid van een annulatieberoep, alleen de grieven die zijn afgeleid uit artikel 3 E.V.R.M. worden onderzocht, en niet de grieven die uit het Handvest zijn afgeleid.

Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn. In dat opzicht heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld:

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).»

De beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens in uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt een verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

In een arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens werd België door het Europese Hof veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 van E.V.R.M. (S.J. v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014.

Deze zaak betreft een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V., en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, overeenkomstig de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europees Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoeker te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met een automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft, evenmin voorziet de Belgische wet in een “gewoon” schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst

dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees voor de Hof van de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof gaat verder en stelt de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in zijn overwegingen §102 - § 108 het volgende: “§102. La Cour observe que ce système, tel que décrit ci – dessus (voir paragraphes 96 – 97 ci – dessus), a pour effet d’obliger l’étranger, qui est sous le coup d’une mesure d’éloignement et qui soutient qq’il y a urgence à demander le sursis à exécution de cette mesure, à introduire un recours conservatoire, en l’occurrence une demande de suspension ordinaire. Ce recours, qui n’a pas d’effet suspensif, doit être introduit dans le seul but de se préserver le droit de pouvoir agir en urgence lorsque la véritable urgence, au sens donné par la jurisprudence du CCE, se réalise, c’est – à – dire quand l’étranger fera l’objet d’une mesure de contrainte. La Cour observe au surplus que, dans l’hypothèse où l’intéressé n’a pas mis en mouvement ce recours conservatoire au début de la procédure, et où l’urgence se concrétise par après, il est définitivement privé de la possibilité de demander encore la suspension de la mesure d’éloignement.

§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l’article 13 combiné avec l’article 3 de disponibilité et d’accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l’hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l’étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d’une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l’étranger n’est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l’ordre d’expulsion ni face à l’imminence d’un éloignement. C’est cette situation qui s’est produite en l’espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l’importance du droit protégé par l’article 3 et au caractère irréversible d’un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n’estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu’avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n’est pas non plus suspensif de plein droit de l’exécution de la mesure d’éloignement et qu’il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l’article 13 de la Convention combiné avec l’article 3 (...)

“§106. Au vu de l’analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n’a pas disposé d’un recours effectif, dans le sens d’un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l’article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l’article 13 combiné avec l’article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l’article 13 combiné avec l’article 3 de la Convention.

§. 107 Il s’ensuit qu’il ne saurait être reproché à la requérante de ne pas avoir usé de la multitude de recours devant le CCE ou de recours devant le juge judiciaire des référés pour faire valoir son grief tiré de l’article 3. L’exception tirée par le Gouvernement du non – épuisement des voies de recours internes en ce qui concerne le grief fondé sur l’article 3 (voir paragraphe 83 ci – dessus) doit donc être rejetée. » (Josef v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014)

Uit arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bijgevolg dat er in casu sprake is van een schending van artikel 13 E.V.R.M., en dit in combinatie met artikel 3 E.V.R.M.

In casu is het eveneens noodzakelijk te wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in een parallelle juridische situatie zit en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Een analoge beoordeling dringt zich op. Immers, door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen een beslissing tot weigering van binnenkomst met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Tenslotte is het eveneens van belang te wijzen op de “nieuwe” “Dublin – III” Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. In deze Dublin – III Verordening blijkt het belang van een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikel 27 van de Dublin III Verordening stelt immers dat een asielzoeker die voor de behandeling van zijn asielaanvraag naar een andere lidstaat wordt doorverwezen het recht heeft tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Artikel 27, § 3 van de Dublin III Verordening zegt ook dat de asielzoeker “de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep. België, als een lid van de Dublin III – Verordening, is dus niet in orde. Immers, Dublin III suggereert een beroep met volle rechtsmacht tegen een Dublinoverdracht, terwijl de Belgische Verblijfswet enkel een schorsings- en annulatie beroep voorziet....

Dit tweede middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

3.3.2.2.2. De verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan de wijzigingen die de wet van 10 april 2014 aan de procedure met betrekking tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: de UDN-procedure) heeft aangebracht. Ten gevolge van de wetswijziging van 10 april 2014 werden in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen opgenomen, met name vijf of tien dagen. Sinds voormelde wetswijziging voorziet de Vreemdelingenwet tevens in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, behoudens akkoord van de betrokkene, zal de minister of zijn gemachtigde in principe pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering van de betrokkene. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, zal echter pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels *mutatis mutandis* van toepassing. Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet toegevoegd, die stelt dat “(d)e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken (...) een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek (doet) van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”. Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. In zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker naar rechtspraak van het EHRM (Stella Josef van 27 februari 2014) en naar het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014, maar voormelde arresten dateren van voor de wetswijziging. Bovendien kan de verzoeker niet meer naar het arrest van 27 februari 2014 van het EHRM (Stella Josef) verwijzen aangezien de zaak werd doorverwezen naar de Grote Kamer en de zaak vervolgens op 19 maart 2015, omwille van een minnelijke schikking tussen de partijen, uit de lijst van zaken voor het EHRM werd geschrapt. Het arrest waarnaar de verzoeker verwijst, moet derhalve als niet bestaand worden beschouwd. De verzoeker toont, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat de wetgever geen gevolg zou hebben gegeven aan de verzuchtingen van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof inzake de effectiviteit van een rechtsmiddel in de UDN-procedure.

In casu heeft de verzoeker een vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid binnen de gestelde beroepstermijn. Op grond van artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet kent het voormeld beroep van de verzoeker een van rechtswege schorsende werking totdat de Raad uitspraak gedaan heeft over de vordering. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij

uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen”.

Voorts gaat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gepaard met waarborgen en behandelingstermijnen, neergelegd in artikel 39/82, § 4, vierde, vijfde en zesde lid, van de Vreemdelingenwet: *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgedaan door de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken binnen achtenveertig uur na de ontvangst ervan. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst door de Raad van de ingeleide vordering, wanneer de effectieve verwijdering of teruggrijping van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

Indien de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken niet binnen de termijn tot een uitspraak komt, dan moet hij de eerste voorzitter of de voorzitter daarvan op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat een uitspraak wordt gewezen, al naargelang het geval, ofwel ten laatste binnen tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift, ofwel zo snel mogelijk. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen”.

De bestreden beslissing betreft een verwijderingsmaatregel zodat gans het betoog over hoe op hoogdringende wijze een andere maatregel dan een verwijderingsmaatregel kan aangevochten worden, niet ter zake doet.

Te dezen heeft de verzoeker die vastgehouden wordt, één vordering ingesteld, namelijk onderhavige vordering tot schorsing, die op hoogdringende wijze behandeld wordt. Het gehele betoog van de verzoeker over drie beroepen die dienen aanhangig gemaakt te worden door een asielzoeker om een hoogdringende behandeling en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen is derhalve *in casu* evenmin dienstig.

De verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is eens te meer niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de wetbepalingen betreffende de beroepsprocedure voor asielzoekers uit een ‘veilig herkomstland’, waarna de Belgische wetgever een volle rechtsmacht beroepsprocedure heeft voorzien voor deze asielzoekers, alsook voor asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend. Gans deze kwestie heeft geen uitstaans met beslissingen die zich uitspreken over de verantwoordelijkheid van een andere Dublin-lidstaat, zoals *in casu*. Evenmin kan de verzoeker zich op dienstige wijze beroepen op artikel 39 van de Procedurerichtlijn, nu de bestreden beslissing geen beslissing betreft over de inhoud van de asielaanvraag, doch enkel een beslissing over welke Dublin-lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag. Uit artikel 47 van het Handvest kan niet afgeleid worden dat het beroep tegen een beslissing die handelt over het aanduiden van de verantwoordelijkheid van een Dublin-lidstaat voor de beoordeling van de asielaanvraag, een beroep met volle rechtsmacht moet zijn. Uit het voorgaande blijkt dat alle grieven behandeld werden, met inbegrip van de grief inzake artikel 3 van het EVRM en dit voor de verzoeker verwijderd wordt naar Italië.

Ten slotte blijkt uit onderhavig arrest dat de zaak niet wordt afgehandeld op grond van enkel de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Bijgevolg toont de verzoeker op het eerste gezicht geen schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39, § 1, van de Procedurerichtlijn.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het beginsel van non-refoulement, van artikel 33 (1) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en

goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Een overdracht aan Italië, in casu zelfs zonder uitdrukkelijk akkoord van Italië, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van Italië naar het land van herkomst, in casu Irak, blijkt nergens of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in Italië worden gegarandeerd. Het gegeven dat Italië geen refoulement zou toepassen wordt niet bevestigd door andere, evenwaardige bronnen.

“the Special Rapporteur learned that some migrants detained in the CIEs were expelled to their countries of origin, despite having previously expressed their desire to make an asylum claim, however, prior to the formal registration of that claim. Another concern also relates to those migrants reportedly repatriated while still awaiting a judicial decision on their request to suspend the repatriation procedures following a negative decision on their international protection application made by the competent Territorial Commission.”

(stuk 34: UNHCR, “Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, François Crépeau: mission to Italy (29 september – 8 oktober 2012), dd. 30 april 2013, te consulteren op http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session23/A-HRC-23-46-Add6_en.pdf)

“Difficulties in accessing the asylum procedure also continue to be reported from Expulsion and Identification Centers (CIEs), due to lack of legal information and assistance as well as administrative obstacles. Moreover, the lack of standard procedures concerning asylum applications by persons detained in CIE have led, in some instances, to delays in the transmission of asylum applications to the competent Immigration Office. These delays may expose asylum-seekers to the risk of repatriation prior to consideration of their asylum applications, which could create the risk of refoulement.”

(stuk 35: UNHCR, “UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, dd. juli 2013, te consulteren op http://unhcr.org.uk/fileadmin/user_upload/pdf/Italy_Advocacy_paper.pdf, verzoekende partij zet vet)

Het is evident dat een risico op refoulement een risico vormt van schending van artikel 3 van het EVRM en dat dit risico nog verhoogd wordt in het geval van een detentie, die eveneens strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het artikel 3 van het EVRM lijdt geen enkele uitzondering, noch een proportionaliteitscontrole kan er op uitgeoefend worden. Een risico dat gebaseerd is op objectieve elementen, zoals deze die hierboven beschreven werden, zijn voldoende om de tegenpartij te verplichten alle mogelijke beschermingsmaatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat dit risico geen plaats kan hebben.

Nergens kan de verwerende partij garanderen dat Italië Irakese vluchtelingen niet zal uitwijzen naar Irak, een land waar het leven en de vrijheid in gevaar is, en waar hij blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Dit maakt een schending uit van het non – refoulementverbod. De staten, zoals België, die vluchtelingen laten terugkeren naar Italië, onder de noemer dat Italië kan beschouwd worden als “verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming” zijn indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod (J. VANDE LANOTTE en M. VAN DE PUTTE, “De verantwoordelijkheid van de uitwijzende staat: de zaak Cruz Varas”, T.B.P. 1992, afl. 1, 3 – 8).

De indirecte verantwoordelijkheid van staten voor de inbreuk op een refoulementsverbod indien zij vluchtelingen terugsturen naar een staat waar een uitwijzing naar het land van herkomst, in casu Irak, werd reeds door UNHCR bevestigd in het kader van het terugsturen van asielzoekers naar Griekenland overeenkomstig de Dublin II Verordening. Doch in casu gaat het om hetzelfde principe.

“The short time-limit for filing an appeal against the “interruption” decision, together with the hefty burden of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees. The State that returned the asylum-seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement.”

(UNHCR “The return to Greece of asylum-seekers with “interrupted” claims”, juli 2007)

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat verweerster ambtshalve had moeten nagaan of er “effective procedural safeguards” (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Italië om te vermijden dat Afghaanse vluchtelingen ten onrechte worden teruggewezen naar Irak. Effectieve procedurele waarborgen zijn in casu niet aanwezig.

Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 geoordeeld dat er bij een uitwijzing van een asielzoeker naar een ander land er een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de effectiviteit van het principe van non refoulement. Eveneens ging het om arrest gewezen in kader van een uitwijzing naar Griekenland in het kader van de Dublin II verordening, doch dit arrest kan naar analogie worden toegepast. Het “onderzoek” naar de effectiviteit van het principe van non – refoulement ontbreekt in de bestreden beslissing. Er zijn geenszins minimale kwaliteitsgaranties.

“De l’ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l’appui de son recours, le Conseil considère qu’il n’est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l’article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l’espèce, l’Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d’état, exigent que les autorités de l’état qui entend faire reprendre un demandeur d’asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s’assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l’effectivité du principe de non-refoulement.”

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een schending van het non – refoulement beginsel alsook artikel 3 E.V.R.M. uit. Eveneens schendt de Belgische overheid bij een uitwijzing van Afghaanse asielzoekers naar Italië op rechtstreekse wijze het art. 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

3.3.2.3.2. Het non-refoulementbeginsel legt de Staten die partij zijn bij het Vluchtelingenverdrag het verbod op om een vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat Italië zoals België partij is bij het Vluchtelingenverdrag.

Het EHRM heeft inderdaad reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, dat eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoeker, door de beslissing om hem van het grondgebied te verwijderen, niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of, *mutatis mutandis*, internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, T.I. v. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2000 en EHRM, Waite et Kennedy v. Duitsland, 18 februari 1999, § 67).

In dit verband wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat er *prima facie* – gelet op de thans voorliggende informatie en de rapporten in het administratief dossier en het verzoekschrift – geen reden is om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten de verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat de verzoeker met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar

zijn land van herkomst zou worden gerepatrieerd. Daarenboven werd de verzoeker, toen zijn vingerafdrukken op 18 mei 2015 in Italië genomen werden, niet naar Irak gerepatrieerd, maar heeft hij de kans gekregen om een asielaanvraag in te dienen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat: *“Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering”*. Deze elementen van de bestreden beslissing worden door de verzoeker niet weerlegd.

In zijn verzoekschrift citeert de verzoeker uit twee rapporten van UNHCR van 30 april 2013 en juli 2013 die betrekking hebben op vreemdelingen die in een detentiecentrum (Expulsion and Identification centers) zitten. Hierbij gaat de verzoeker voorbij aan het gegeven dat hij naar Italië terugkeert in het kader van de Dublin III-verordening. In het AIDA-rapport (p.30) wordt hieromtrent gesteld dat wanneer er nog geen asielaanvraag werd ingediend, Dublin-terugkeerders, net zoals alle andere asielzoekers, een asielaanvraag kunnen indienen die in de gewoonlijke, normale asielprocedure wordt behandeld. In afwachting van een beslissing heeft een Dublin-terugkeerder dezelfde rechten als een asielzoeker.

In zoverre de verzoeker meent dat naast een analyse van de asielprocedure en de opvang in Italië, de verwerende partij *in casu* in de bestreden beslissing *in concreto* had moeten motiveren omtrent het non-refoulementbeginsel, wordt er op gewezen dat de verzoeker de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet had gewezen op zijn vrees voor refoulement van Italië naar Irak. Van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan niet verwacht worden dat hij bij het treffen van een bijlage 26^{quater} op een algemene wijze uitgebreid dient te motiveren omtrent de adviezen, conclusies en bezorgdheden geuit in verschillende rapporten, die niet door de verzoeker aangebracht worden, maar algemeen bekend zijn. Van de gemachtigde van de staatssecretaris wordt wel verwacht dat hij “a meaningful assessment of the applicant's claim” doet, zoals het EHRM het vereist (zaak K.R.S. gewezen tegen het Verenigd Koninkrijk van 2 december 2008). *In casu* heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het geval van de verzoeker beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden die zijn geval kenmerken, zoals blijkt uit wat voorafgaat en uit de bespreking van het eerste middel.

Met zijn betoog maakt de verzoeker *prima facie* geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van het Vluchtelingenverdrag; van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Tot slot wordt er opgemerkt dat de schending van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag niet wordt uitgewerkt in het verzoekschrift, waardoor het derde middel, wat dit betreft, niet-ontvankelijk is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

D. DE BRUYN